

τινος, ἐκ φόβου μὴ βοήσῃ ἐν τῇ ἐρήμῳ. Ἐλπίζω ὅμως ὅτι τὸν φόβον τοῦτον θὰ ὑπερνικήσῃ παρὰ τῶ κ Ροῖδῃ, ἢ σκέψις ὅτι, παρὰ πᾶσαν ἐν τῶ παρόντι ὑποδοχὴν, αἱ ἐπὶ τοῦ γλωσσικοῦ ζητήματος μελέται του θ' ἀποτελέσωσιν ἐν τῶ μέλλοντι, τὸν δικαιότερον αὐτῶ τίτλον δόξης καὶ εὐγνωμοσύνης.

Ἰούλιος 1890.

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑ

ΕΚ ΤΟΥ ΑΝΕΚΔΟΤΟΥ ΠΟΙΗΜΑΤΟΣ

Ο ΑΓΙΟΣ ΠΕΤΡΟΣ *

.....
 Ἵστὸν ἅγιον ἐφάρη ἐμπρὸς Ἠγούμενος θρεμμένος
 Ὡσὰν . . . ὡσὰν καλόγερος καὶ λιγὸ σὰν πιομένος,
 Γιατὶ ἀπάνω πέθαρε σὲ φοβερὸ μεθύσι
 Κ' ἡ ζάλη ἀκόμη τοῦ κρασιοῦ δὲν εἶχε τὸν ἀφήσει.
 —«Νᾶχωμε καλὸ ρώτημα ! ποῦ βιαστικὰ πηγαίνεις ;
 Θαρρεῖς εἰς τῆς κουμπάρας σου τὴν κάμαρα πῶς μπαίνεις ;
 Ὁ ἅγιος ἐφώραξε· γιὰ νᾶμπης πρέπει πρῶτα
 Κάτι νὰ σὲ ρωτήσωμε»· κ' εἶπεν ἐκεῖνος :—«Ρῶτα».
 —«Τὶ νὰ ρωτήσω ; οὐφ ! κρασί, τοῦ εἶπε, ρετσιράτο
 Βρωμᾶς, ἐνλογημένε μου· τραβίξου πάρα κάτω.»
 Κ' ἔβαλε ἔστην ἁγία του τὴν μύτη τὸ μαρδῆλι·
 Κόντεψε τὸν καλόγερο ἔς τὸ διάβολο νὰ στείλῃ.
 —«Πλὴν . . . πὲς μας, εἶπε, ἔστ' ἅγιο ποῦ ζοῦσες μοναστηρι ;
 Γιατὶ δὲν ἀποκρίεσαι καὶ κλείδωσες τὸ στόμα ;
 Φαίνεται τ' ἀντικλεῖδι του πῶς εἶνε τὸ ποτήρι ;»
 Καὶ εἶπεν ὁ καλόγερος·—«Ἀρίσως ζοῦσ' ἀκόμα,
 Κάτι θὰ ἔκαμα».—«Γιὰ δὲς· ὁ χάρος τί σοῦ φτιάγει ;
 Ἐξήρτα χρόνων ἀνθρώπος, τί δύναται νὰ κάρῃ ! . . .

* Ὁ Ἅγιος Πέτρος φρουρῶν τὴν θύραν τοῦ Παραδείσου βλέπει διαφόρους ψυχὰς ἐρχομένας, ἐξ ὧν τὰς μὲν δέχεται, τὰς δὲ ἀποπέμπει· μεταξύ τῶν πολλῶν προσέρχεται καὶ ἡ τοῦ Ἠγουμένου.

Πλήν κἀτι θὰ ἐπρόφτασες ἐσύ, Ἡγούμερέ μου».
 Καὶ ἀπεκρίθη—«Προσευχὴ δὲν ἄφησα ποτὲ μου,
 Προσέυχομαι γονατιστός».—«Μπρὸς ἕτὸ βαρέλι· ξέρω.
 Τίποτε ἄλλο ἕτὸ Θεοῦ δὲν ἔχεις ῥ' ἀραφέρω;»
 —«Τὶ ἄλλο ἀπὸ τῆν προσευχῆ; τοῦ εἶπε μ' ἀπορία·
 Ἄ, ναί· οὔτε σαρακοστὴ ἐπάτησα καμμί».
 —«Εἶδες θυσία! ἔκραξεν ὁ ἅγιος· χαδιάρι
 Ἔτρωγε καὶ αὐγοτάραχο γιὰ τοῦ Θεοῦ τῆ χάρι...»

Πλήν καὶ Λουκούλου στόμα

Ἔπως ἐσεῖς ρηστεύετε δὲν πάσχασεν ἀκόμα!
 Πλήν τῆς ρηστείαις ἄφησε, τὸ ξύδι καὶ τὸ λάδι·
 Γνωρίζω τὰ στομάχια σας, γνωρίζω καὶ τὸν ἄδη...
 Ὅλα τὰ ξέρω ἦταρε κρεπάλη ἡ ζωὴ σου,
 Μοιχεία τὸ κρεβάτι σου, ντροπὴ κάθε στιγμή σου
 Τὸ μοναστήρι ἐγδυνες, καὶ ὅλα τὰ κλεμμένα
 Τάθαψες δίχως κἀν πτωχὸ ποτὲ νὰ ῥτύσης ἕνα.
 Καλὸ ποτὲ δὲν ἔχαμες ἀν καὶ πολλὰ μπορούσες·
 Γιὰ τὸ τραπέζι, τὸ κρασί καὶ τῆ γυναικα ζούσες.
 Δὲν ἐξεμέθυσες ποτὲ εἰς ὅλη τῆ ζωὴ σου,
 Καὶ μεθυσμένη ἡ ψυχὴ ἐβγήκε ἀπ' τὸ κορμὶ σου!
 Ὡς καὶ τὸ Εὐαγγέλιο κρυφὰ περιγελοῦσες
 Κι' ἀπ' ὅλα μόνο τοῦ Καρᾶ τὸ θαῦμα ἐννοοῦσες...
 Φύγε μακρὰ μου· πήγαινε σ' ἀγκάθια καὶ τριβόλους
 Καὶ εἰς τοὺς ἀνυπόμονους ἐστράφηκε διαβόλους.
 —Κύριοι, εἶπε, πάρετε τὸν ὅσιο κορτά σας
 Μὴ βλέπετε τὸ σχῆμά του, τὰ ράσα τὰ πλατεῖά του.
 Δικός σας εἶναι κέρατο ἀπὸ τὰ κέρατά σας...»
 Καὶ ἕς ἄλλη ἔπεσε ψυχὴ ἡ γρήγορη ματιὰ του.

1890.

ΑΧΙΛΛΕΥΣ ΠΑΡΑΣΧΟΣ

